

ROGER McGOUGH

Te meg én

Szépen elmagyarázom. Te
úgy hallod, üvöltök. Te
kipróbálsz valami mást. Én
úgy érzem, feltéped a sebeim.

Te az érme mindkét oldalát látod. Én
csak a napszemüvedet. Én
kiengesztelnélek. Te
új önzést vélsz felfedezni.

Galamb vagyok. Te
héját látsz bennem. Te
felém nyújtasz egy olajágot. Én
csak a tüskéket érzem.

Vérzel. Én
krokodilkönnyeknek vélem. Én
visszahúzódok. Te
megtántorodsz ettől.

Fiatalos halál

Bárcsak fiatalos lenne halálom
nem könnyű, ágyban-párnák-
között, szenteltvizes
vagy híres-utolsó-szavas
se kilehelte-a-lelkét halál

Amikor 73 leszek
jó kedélyű daganattal
bárcsak elgázolna hajnalban
egy tűzpiros sportkocsi
miközben haza felé tartok
egy átmulatott éjszaka után

Vagy 91 évesen
miközben ezüstös hajamat
nyírja a borbély
bárcsak rám rontana
a rivális banda
gépfegyverekkel
és telipumpálna ólommal

Vagy lehetnék 104
rég eltiltva a krimóból
bárcsak jönne a szeretőm
rajtakapna a lányával
és kisleányért aggódva
miszlikbe aprítana
és egy kivételével mindent darabkát eldobná

Bárcsak fiatalos lenne halálom
nem büntelen tovalibbenés
gyertyafény és lassú kimúlás
nem elfüggönyözött angyalkás
„szépen ment el” halál

Bújjide Saludj

utána vagyunk
suttogásod akár az osonás
boldog vagy
hogy a sötét része lehetsz
ernyedő ajkad
a fáradság előjátéka.
Bújjide Saludj
mert reggel
mikor szobánkba
lép a napnak
álcázott rendőr
anyád pedig
a fán csivitelő
valamelyik madár
felöltöd büntudatod ruháját
belebújsz kitört sarkú ideáidba
nem kérsz majd kávét
csak
haza
szaladsz

Mi vagy te

te vagy a macska karma
az aranyhalak között éjfélkor

te vagy a hullámvész
mely hűs dunyhaként borul lábamra

te vagy a mackó (szinte sértetlenül)
az útszélen a baleset után

te vagy a gyermekgyilkos
egy elvesztegetett napja

te vagy a vízalattifa
mely körül halak keringenek

te vagy a felfoghatatlan
mélységű zöld

te vagy a tiszta kard
mely levágta az első ártatlant

te vagy a megvakult tükör
mielőtt félrehúzzák a függönyt

te vagy a harmatcsepp a virágszirmon
mielőtt vért hullajtanak a felhők

te vagy az édes fű mely megsavanyodik
és rothadni kezd a gyerekek lába alatt

te vagy a gumikesztyű
mely fél a sebész durva kezétől

te vagy a szögesdróton fennakadt szél
mely a háború ellen süvölt

te vagy a tüskék között
vergődő molylepke

te vagy az öltözőben
felejtett tanári ajándék

te vagy a horogkeresztként izzó
himlőoltás hege a hősszerelmes karján

te vagy az almafán remegő
lakmusz-levél

te vagy a borostyán
mely bevonja házam falát

te vagy az első lábnyom a homokban
egy pirosbetű ünnep hajnalán

te vagy a végtagokkal teli bőrönd
mely elárvulva vár a talált tárgyak
osztályán hogy hazavigyék

te vagy a pangó kanális
hol nem füttyülnek a konzervek

te vagy a zord tél mielőtt a tövisek
közt tollát hullajtó kakukk
hírül nem adja a tavaszt

te vagy Van Gogh moccanatlansága
mielőtt megfestette utolsó sárgán örvénylő napkorongját

te vagy a Lusitania kimért tekintélye
mielőtt megbotlott a torpedóban
és egy világháborúnyi amerikaiat
helyezett a blarneystone tövébe

te vagy a Hiroshima és
Calvary közti távolság
anyák csókjaiban mérve

te vagy a baleset és
a telefonfülke közti távolság
szívdobbanásokban mérve

te vagy a hatalom és
a politikusok közti távolság
félárbocra eresztett zászlókban mérve

te vagy a reklám és
az idegbaj közti távolság
fallikus jelképekben mérve

te vagy a kettőnk
közti távolság
könnyekben mérve

te vagy a pillanat
mielőtt megszorul a hurok
és az ártatlan felkiált: árulás

te vagy a pillanat
mielőtt a városi könyvtár háborús könyvei
békákká változtak és terepszínű disznóságokat
brekegetek

te vagy a pillanat
mielőtt az épületek megelevenedtek
és az ablakok lehunyták szemüket

te vagy a pillanat
mielőtt a vasútállomások elsírták magukat
és a könyves standok az orrukat kezdték túrni

te vagy a pillanat
mielőtt a buszon utazók fogakká változtak
és felfalták a jegyellenőrt
csak azért mert a feladatát végezte

te vagy a pillanat
mielőtt a virágok műanyaggá változtak és
elolvadtak az égő városokból áradó hőtől

te vagy a pillanat
mielőtt a vak felveszi a napszemüvegét

te vagy a pillanat
mielőtt a tudatalatti azt kéri hagyják békén

te vagy a pillanat
mielőtt megteremtették a világot

te vagy a pillanat
mielőtt a felhők mozdonyokká váltak
és nekirontottak a napnak

te vagy a pillanat
mielőtt a sötét színpadot rákszerűen
pásztázó reflektor rátalál az énekesre

te vagy a pillanat
mielőtt a mag beágyazódik a méhbe

te vagy a pillanat
mielőtt az órák idegösszeroppanást kaptak
és nem voltak hajlandók követni az emberek őrültségét

te vagy a pillanat
mielőtt a marhákat emberek módjára összeteretnék

te vagy a pillanat
mielőtt Isten elfelejtette a szövegét

te vagy a büszke pillanat
az ötvenedik szem előtt

te vagy a pillanat
mielőtt a vers hajnalban jobblétre szenderült
akár egy király

Figyelmeztető naptár

Óvakodj a januártól!
Köszöntése szürke fagy.
Sötét idegen, elsőnek támad.
Bölcs ki inkább elillan.

Óvakodj a februártól!
A mosolygós hóember nem más,
Mint madárijesztő, vicsorgó csontváz.
Ne dőlj be, legyen eszed!

Óvakodj a márciustól!
Bolond dudás, kabátja tarka,
Ki elszédít, majd torkodat elnyisszantja.
Távol otthontól ne nagyon mászkálj!

Óvakodj az áprilistól!
Tojásokat dézsmál és fészkeket
Rabol. A metsző szeleket
Megúszni nem lehet.

Óvakodj a májustól!
Kedves szikés, csupa bosszúság.
Bimbódzó illat elfedi vér szagát.
Maradj távol!

Óvakodj a júniustól!
Fekete rúzs és horzsolás-szín ajakír,
Szirénének és ravasz manír.
Eszelős hold néz bámulón.

Óvakodj a júliustól!
Túlcsorduló, mértéktelen cafka,
Csupa légypiszok szottyadt ruhája.
Telhetetlensége el nem múl.

Óvakodj az augusztustól!
A hívogató kéz egyszerre éget
És vakít. Menedéket
Csak a hullaház nyújt.

Óvakodj szeptembertől!
Szava lágy, beszéde édes.
Bő termést ígér. Ő mégis
csak halált ajándékoz.

Óvakodj az októbertől!
Kaszája fene. A vén szipirtyó
Rettentő és iszonytató.
Gonosz és nem tűr gúnyt.

Óvakodj a novembertől!
Fogait sírköveken feni.
Gáncsot vet, majd csontjaid megtöri.
Vaskéz vaskesztyűben.

Óvakodj a decembertől!
Álszakálla mögött galád vigyor.
Gyűlöl minden gyereket. Mikor
Lesz már végre béke?

Három vasszög

Anyu, egy furcsa bácsi
Vár kint az ajtónál.
Valahogy ismerős az arca,
Szerintem láttad már.

Állítólag Jézus a neve –
Nem tudnánk megtámogatni?
Azt mondja, nincs állása,
Mert nemrég rúgták ki.

Tuti valami külföldi,
Zsidó vagy egyiptomi.
Jut eszembe, vizet is kért
Mivel szomját tudná oltani

Mit mondasz anyu,
Vagy inkább elzavarjuk?
Na jó, kapjon egy kis aprót,
És örüljön, hogy egyáltalán jut.

Tudom, nem szép, de úgy teszek,
Mintha a vizet elfelejtettem volna.
Igazából meglehetősen koszos
Szakálla, haja, ruhája.

Anyu, képzeld, kérdezte a vizet,
Mire azt mondtam: szerelik a tartályt.
Mindegy, odaadtam az aprót,
És ez mintha csillapította volna szomját.

Azt mondta, az ilyen apróságok
Éltetik és adnak neki hitet.
Aztán adott egy szignált szentképet
Meg ezt a három vasszöget.

Ima Szent Gróbiánhoz

A bugrisok védőszentjéhez

Közbenjárásodért könyörögve esedezünk –

Mi ebugatták és mihasznák,

Tökfilkók és fajankók,

Kőbunkók és őstaplók.

Mennyei bocsánatért könyörgünk –

Mi sügérfomák és malacpofák,

Oktondik és otrombák,

Lúzerek és kóklerek.

Könyörülj rajtunk, nyomorult bűnösökön –

Mi locsogik és szájtátik,

Csapszopók és farfogók,

Puhapöcsök és seggvedrek.

Szabadíts meg ez árnyvilág minden bűjától,

És adj nekünk örök boldogságot –

Mi ingalelkek és hájfejek,

Léhűtők és szájtátik,

Tírpákok, tuskók, taplók és tramplik.

Miképpen kezdetben, most és mindörökkön örökké. OK?